

Sygn. akt II K 537/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

15 stycznia 2021 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Dominik Mąka

Protokolant: Karolina Rzeszowska-Świgut

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 września 2020 roku oraz 15 stycznia 2021 roku

sprawy E. S. (1)

syna E. i Z. z domu M.

urodzonego (...) w N.

oskarżonego o to, że:

w dniu 8 listopada 2017 roku w miejscowości W. rejonu (...) w celu zmuszenia W. M. do odstąpienia od naprawy naczynia zbiorczego do centralnego ogrzewania stosował wobec niego groźby pozbawienia życia i zdrowia oraz przemoc polegająca na pochwyceniu go rękami za szyję i popchnięciu na ścianę, a następnie wypchnięciu na klatkę schodową na skutek czego pokrzywdzony stracił równowagę i spadł za schodów doznając obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy i stłuczenia policzka lewego, które naruszyły czynność narządów jego ciała na okres nie przekraczający siedem dni, a więc takie o jakich jest mowa w art. 157 § 2 k.k.

tj. o przestępstwo z art. 191 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

I. w ramach czynu zarzuconego oskarżonemu aktem oskarżenia uznaje E. S. (1) za winnego tego, że 8 listopada 2017 roku w W. działając w celu zmuszenia W. M. do opuszczenia części lokalu mieszkalnego zajmowanego przez oskarżonego i jego rodzinę stosował wobec niego przemoc w postaci szarpania i popchnięcia przez co spowodował on upadek pokrzywdzonego, na skutek którego W. M. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy i stłuczenia policzka lewego, które naruszyły czynność narządów jego ciała na okres nie przekraczający siedem dni, a więc takie o jakich jest mowa w art. 157 § 2 k.k., a następnie w tym samym celu groził pokrzywdzonemu pozbawieniem życia tj. występku z art. 191 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 37a k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 24 czerwca 2020 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu E. S. (1) 100 (sto) stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) złotych;

II. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego E. S. (1) środek kompensacyjny w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz oskarżyciela W. M. kwoty 300 (trzystu) złotych;

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na poczet grzywny wymierzonej oskarżonemu E. S. (1) zalicza okres jego zatrzymania od dnia 7 maja 2020 roku, godzina 15:50 do dnia 8 maja 2020 roku, godzina 13:30;

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego E. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 (dwustu) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 100 (stu) złotych tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 537/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1.USTALENIE FAKTÓW			
o.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	E. S. (1)	E. S. (1) 8 listopada 2017 roku w W. działając w celu zmuszenia W. M. do opuszczenia części lokalu mieszkalnego zajmowanej przez oskarżonego i jego rodzinę stosował wobec niego przemoc w postaci szarpania i popchnięcia przez co spowodował on	

		upadek pokrzywdzonego, na skutek którego W. M., doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy i policzka lewego, które naruszyły czynności narządów jego ciała na okres nie przekraczający siedem dni, a więc takich o jakich jest mowa w art. 157 § 2 k.k., a następnie w tym samym celu groził pokrzywdzonemu pozbawieniem życia	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W. M. na mocy umowy darowizny z dnia 3 października 2011 roku stał się właścicielem 23/32 części nieruchomości stanowiącej działkę ewidencyjną o numerze (...) o powierzchni 0,04 ha położonej w W. i zabudowanej budynkiem mieszkalny. Pozostałymi właścicielami tej działki są A. M. (1), H. M. oraz Z. S.. Każdy z pozostałych współwłaścicieli posiada udział w wysokości 3/32 części. Na kanwie przedmiotowej transakcji doszło do konfliktu między W. M. i Z. S..	Zeznania świadka W. M. k. 1 -2, k.113-114 Zeznania świadka B. M. k. 16-17 k. 115-116 Zawiadomienie o zmianach w ewidencji gruntów i budynków k.19 -21 Akt notarialny numer 4168/2011 k. 22 -23		
W listopadzie 2017 roku, budynek mieszkalny położony na działce (...), zamieszkiwały dwie rodziny. Parter budynku zajmował W. M. wraz z żoną B. M. i synem A.. Natomiast na piętrze	Zeznania świadka W. M. k. 1 -2, k.113-114 Zeznania świadka A. M. (2) k. 12-13, k. 114-115 Zeznania świadka B. M. k. 16-17 k. 115-116		

zamieszkiwała Z. S. wraz ze swoją rodziną, w tym synem E. S. (1), który przebywał w rzeczonym domu w trakcie pobytów w Polsce, albowiem oskarżony na stałe mieszkał i pracował w (...) Między tymi rodzinami z uwagi na silny konflikt na tle majątkowym dochodziło do szeregu nieporozumień, w związku z korzystaniem z tego budynku. Strony tego sporu niejednokrotnie wzywały policje, z uwagi na wspomniane nieporozumienia sąsiedzkie.	Częściowo zeznania świadka Z. S. k. 41, k. 116-117 Zestawienie interwencji policji k.120		
8 listopada 2017 roku W. M. umówił wizytę hydraulika wobec konieczności wymiany zbiornika wyrównawczego. Przedmiotowe urządzenie było posadowione na piętrze zajmowanym przez rodzinę S.. Dokładniej rzecz biorąc rzeczony zbiornik wyrównawczy znajdował się w niewielkim pomieszczeniu, położonym nieco powyżej piętra zajmowanego przez oskarżonego i jego rodzinę. Aby wejść do tego pomieszczenia trzeba było pokonać pięć schodów. Natomiast samo to pomieszczenie było w niedalekiej odległości od owego podestu ze schodów.	Zeznania świadka W. M. k. 1 -2, k.113-114 Karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 6 Zeznania świadka A. M. (2) k. 12-13, k. 114-115 Zeznania świadka B. M. k. 16-17 k. 115-116 Dokumentacja fotograficzna miejsca zdarzenia k. 126		

Wobec umówionej wizyty hydraulika W. M. polecił rodzinie S. uprzątnięcie rzeczonoego pomieszczenia, gdzie składowali oni swoje rzeczy, aby umożliwić hydraulikowi swobodny dostęp do wymienianego urządzenia. Kiedy miała nadejść godzina przybycia hydraulika, W. M. postanowił sprawdzić stan tego pomieszczenia. Gdy oskarżyciel posiłkowy znalazł się w tym pokoju, spostrzegł, iż jego prośba nie została spełniona. Wobec tego zdecydował sam dokonać uprzątnięcia tego pomieszczenia, a do pomocy w tej czynności przybrał sobie obecnego wówczas w domu syna A..	Zeznania świadka W. M. k. 1 -2, k.113-114 Zeznania świadka A. M. (2) k. 12-13, k. 114-115 Zeznania świadka B. M. k. 16-17 k. 115-116		
W momencie gdy W. M. przebywał w rzeczonym pomieszczeniu, ów fakt został zauważony przez zajmującego najbliższy pokój E. S. (1). Obecność oskarżyciela posiłkowego na piętrze zajmowanym przez rodzinę S. zdenerwowała oskarżonego, który natychmiast ruszył do W. M. i wywiązała się między nimi szarpanina. W trakcie tych rękoczynów E. S. (1) chwycił W. M. za szyję, przyparł go o ścianę i powiedział „po coś tu przyszedł”, następnie oskarżony wypchnął W. M. z tego pomieszczenia na schody, co wywołało upadek pokrzywdzonego.	Zeznania świadka W. M. k. 1 -2, k.113-114 Zeznania świadka A. M. (2) k. 12-13, k. 114-115 Zeznania świadka B. M. k. 16-17 k. 115-116		

Oskarżony użył opisanej wyżej przemocy w celu zmuszenia W. M. do opuszczenia pomieszczenia, w którym znajdował się zbiornik.			
Na skutek tego upadku W. M. upadł do podnóża schodów. Następnie gdy pokrzywdzony próbował wstać, E. S. (1) zszedł na dół, odtrącił nogą rękę W. M. i powiedział, że jeśli jeszcze raz tu przyjdiesz to Cię zajebie. Również te słowa zostały wypowiedziane, w celu spowodowania zaprzestania przychodzenia W. M. na rzeźnię piętrową. Z uwagi na dynamiczny charakter sytuacji, jak i kilka wcześniejszych awantur z udziałem oskarżonego W. M. przestraszył się tego rodzaju oddziaływania.	Zeznania świadka W. M. k. 1 -2, k.113-114 Zeznania świadka A. M. (2) k. 12-13, k. 114-115 Zeznania świadka B. M. k. 16-17 k. 115-116		
W konsekwencji tego zdarzenia W. M. doznał stłuczenia głowy i policzka lewego. Przedmiotowe obrażenia naruszyły czynności narządów ciała W. M. na okres nie przekraczający siedmiu dni. Po tym zdarzeniu oskarżyciel posiłkowy był hospitalizowany w Szpitalu (...) w N. w okresie do 8 listopada 2017 roku do 9 listopada 2017 roku. W trakcie tego leczenia poza wspomnianymi wyżej urazami, u W. M.	Zeznania świadka W. M. k. 1 -2, k.113-114 Karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 6 Opinia biegłego lekarza sądowego k. 24		

rozpoznano także wstrząśnienie mózgu.			
Oskarżony E. S. (1) ma 45 lat. Z zawodu jest on kucharzem kelnerem. E. S. (1) jest osobą żoną, mającą na utrzymaniu dziecko w wieku 16 lat. Oskarżony jest osobą karaną w (...) za przestępstwo przeciwko porządkowi publicznemu. Oskarżony nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. W chwili obecnej oskarżony przebywa na stałe na terenie (...), gdzie pracuje zarobkowo w firmie (...). Oskarżony z tytułu pracy zarobkowej osiąga miesięczny dochód w wysokości 7500 złotych miesięcznie. Oskarżony nie jest właścicielem żadnych nieruchomości. Jednocześnie E. S. (1) jest właścicielem samochodu osobowego marki M. (...) klasy o wartości 12000 złotych.	Wyjaśnienia oskarżonego E. S. (1) k. 88 Notatka o podejrzanym k.93 Zaświadczenie od Starosty (...) Karta karna k. 122		
<i>0.1.Fakty uznane za nieudowodnione</i>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			

Przy każdym czynnie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
1.Ocena DOWOdów			
o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	Zeznania świadka W. M.	Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne oświadczenia wiedzy oskarżyciela posiłkowego W. M.. W tym zakresie Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż świadek ten zeznawał w sposób jasny, spójny i logiczny. Mianowicie W. M. podał dokładnie miejsce i sposób inkryminowanego oddziaływania oskarżonego. Świadek ten podał w sposób szczegółowy przebieg tego zdarzenia, wraz ze stwierdzeniem słów jakie oskarżony miał wypowiedzieć w jego kierunku. Jednocześnie godzi się zauważyć, że relacje W. M. złożone w toku dochodzenia i rozprawy głównej pomimo upływu sporej ilości czasu nie różnią się zasadniczo. Jedyną tego rodzaju sprzecznością była kwestia osoby, która wykonała telefon na policje, co należy ocenić jako kwestie o charakterze pobocznym. Zresztą nie	

budzi wątpliwości, iż oskarżyciel posiłkowy opisując inkryminowane zachowanie E. S. (1) nie starał się wyolbrzymiać jego działań. O powyższym fakcie znakomicie świadczy stwierdzenia zawarte przez niego w toku rozprawy głównej, gdzie W. M. wskazał, iż owo kopnięcie nie miało silnego charakteru. W ocenie Sądu wiarygodności zeznań świadka W. M. nie może też podważyć treść notatki urzędowej. W tym aspekcie należy zwrócić uwagę, iż występujący w tej sprawie policjant nie potrafił przypomnieć sobie jakichkolwiek okoliczności przedmiotowej interwencji, nawet po przeczytaniu tego zapisu z notatnika służbowego. Co więcej ów zapis przedstawiający, iż do zajścia miało wyniknąć w konsekwencji kłótni z Z. S. pozostaje sprzeczny także z treścią depozycji złożonych przez oskarżonego i świadka obrony. Jednocześnie Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż oskarżyciel posiłkowy nie rościł sobie chęci osiągnięcia jakiegokolwiek korzyści z tego postępowania, wskazując, iż nic chce on od oskarżonego jakiegokolwiek pieniędzy. Nadto Sąd Rejonowy ocenił, iż W. M. zeznawał w sposób spokojny, zrównoważony i w sposób rzeczowy odpowiadał na

		pytania Sądu i obrońcy oskarżonego. Co więcej owe zeznania pozostawały koherentne z zasadami doświadczenia życiowego, z którymi sprzeczne byłoby stwierdzenie, iż oskarżyciel posiłkowy miał sam spaść z rzeczonych schodów, gdzie dane zawarte w karcie informacyjnej ze szpitala wskazały, iż W. M. inkryminowanego dnia w swoim cieple miał zaledwie śladowe ilości alkoholu – 0,01 promila. Istotną okolicznością dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy był też fakt, iż pokrzywdzony od samego początku postępowania przedstawiał jednolity przebieg tego zdarzenia i wskazywał na syna jako bezpośredniego świadka tego zdarzenia. W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznał rzeczone oświadczenia wiedzy za przydatne dla odtworzenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie.	
Zeznania świadka A. M. (2)	Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne zeznania świadka A. M. (2). Przedmiotowe oświadczenia wiedzy są spójne z danymi przedstawionymi przez W. M.. Nadto co istotne oświadczenia wiedzy A. M. (2) znalazły także odzwierciedlenie w relacji jego matki, która wiedzę o zdarzeniu uzyskała właśnie od swojego męża i syna. W		

tym miejscu należy jeszcze raz podkreślić, iż takiego odzwierciedlenia w zeznaniach N. S. nie mają relacje świadka Z. S.. Jednocześnie Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż poza kwestią wykonania telefonu na policje, zeznania A. M. (2) złożone w toku rozprawy nie różniły się w zasadniczym zakresie od jego oświadczeń wiedzy złożonych w toku dochodzenia. Sąd Rejonowy jednocześnie zwraca uwagę, iż od inkryminowanych wydarzeń upłynęło już ponad 3 lata. Tym samym nie dziwi fakt, iż świadek mógł zapomnieć kto wykonał inkryminowanego dnia telefon na policje, zwłaszcza, iż w pozostałym zakresie zeznania A. M. (2) w pełni korespondują z oświadczeniami wiedzy jego ojca. Co istotne świadek w swoich zeznaniach jednoznacznie wskazał, iż w pewnym momencie opuścił on miejsce zdarzenia i w tym zakresie nie może on poczynić kategoriycznych sądów. Jednocześnie świadek w sposób kategoriyczny wskazał, iż widział jak E. S. (1) stosuje przemoc wobec jego ojca jak i słyszał formułowane wobec niego groźby pozbawienia życia. Co więcej opis działania oskarżonego przedstawiony w relacji A. M. (2) jest

tożsamy z danymi przedstawionymi przez jego ojca, także odnośnie szczegółów i chronologii tego oddziaływania. Tym samym Sąd Rejonowy wskazał, iż należy stwierdzić, iż wbrew twierdzeniom Z. S. A. M. (2) był bezpośrednim świadkiem tego zdarzenia. W ocenie Sądu Rejonowego wiarygodności zeznań A. M. (2) nie może podważyć jego zdenerwowanie na sali rozpraw, albowiem pomimo wyraźnych emocji – spowodowanych pierwszą wizytą w sądzie, świadek nie popadł w swoich zeznaniach w sprzeczności, czego nie można powiedzieć o depozycjach Z. S.. W związku z powyższym Sąd Rejonowy ustalił powyższy stan faktyczny także w oparciu o zeznania świadka A. M. (2).

Zeznania świadka N. S.

Sąd Rejonowy jednocześnie nie stwierdził podstaw do odmowy obdarzenia walorem wiarygodności zeznań N. S.. W tym zakresie należy zwrócić uwagę, iż świadek ta nie była bezpośrednim uczestnikiem inkryminowanego zajścia, a swoją wiedzę odnośnie tego zdarzenia powzięła z relacji jej bliskich. W aspekcie zeznań N. S. trzeba zauważyć, iż świadek w sposób jednoznaczny wskazywała fakty, o których wie

w sposób pewny od faktów zasłyszanych. Brak też w zeznaniach świadkach jakichkolwiek sprzeczności. Niemniej jednak należało zwrócić uwagę, iż pomimo szczerości zeznań N. S. jej relacja posiada ograniczone znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Powyższy fakt wynika wprost z faktu, iż N. S. nie była bezpośrednim świadkiem tego zdarzenia, a jej wiedza o tym zajściu pochodzi od świadków, których wiarygodność została zakwestionowana przez Sąd w tym procesie. W związku z tym Sąd Rejonowy uznał przedmiotowe oświadczenia wiedzy za przydatne jedynie w określonym zakresie tj. weryfikującym wiarygodność zeznań Z. S.. Stąd też Sąd Rejonowy zdecydował się odstąpić od bezpośredniego przesłuchania tego świadka. W tym zakresie należało zwrócić uwagę fakt, iż przedmiotowe ujawnienie tych depozycji w trybie art. 392 k.p.k. zostało w pełni zaakceptowane przez obecną na sali rozpraw obrońcę oskarżonego.

Zeznania świadka B. M.

Jednocześnie Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne zeznania świadka B. M.. Podobnie jak N. S. świadek ta

nie była bezpośrednim świadkiem inkryminowanego zdarzenia, a swoją wiedzę w tym zakresie powzięła dzięki relacjom swoich najbliższych. Niemniej jednak należy stwierdzić, iż zeznania B. M. pozostają całkowicie koherentne z zeznaniami świadków W. i A. M. (2). Tym samym brak jest podstaw do stwierdzenia jakoby świadczeniowi ci podczas nieformalnych rozmów o zdarzeniu, przedstawiali inną wersję niż zaprezentowaną później w toku procesu. Jednocześnie Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż B. M. w sposób jednoznaczny wskazała źródło swojej wiedzy o tym zdarzeniu i nie siliła się na żadne domniemania i przypuszczenia poza fakty przekazane jej przez najbliższych. Wartości dowodowej zeznań świadka nie mogą przekreślić jej nadmierna emocjonalność związana z ciągle żywym konfliktem sąsiedzkim/ majątkowym. Jej oświadczenia w zakresie istnienia tego konfliktu nie były zresztą w żadnym miejscu kwestionowane przez strony tego procesu, a ich przyczyna czy właściwy sposób rozwiązania mają w tym postępowaniu drugorzędne znaczenie. W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznał oświadczenia wiedzy B. M. za wiarygodne.

	Jednakże podobnie jak w przypadku zeznań N. S., ich przydatność dla odtworzenia stanu faktycznego jest ograniczona i w dużej części polega na weryfikacji depozycji A. M. (2) i W. M. tj. osób przedstawiających jej sprawozdanie z inkryminowanego zdarzenia.	
Opinia sądowo - lekarska	W przedmiotowej sprawie brak było podstaw do podważenia przydatności dowodu z opinii biegłego chirurga. Biegły ten jest osobą niezwykle doświadczoną w sporządzaniu tego rodzaju dokumentów procesowych, a w toku procesu nie ujawniły się żadne okoliczności wskazujące na jego ewentualną stronniczość. Nadto biegły B. L. w sposób staranny odpowiedział na wszystkie pytania organu procesowego. Jego wnioski wynikają wprost z przedłożonej do akt sprawy dokumentacji medycznej. Wątpliwości Sądu nie budzi też poziom wiedzy specjalnej tego biegłego. Sąd Rejonowy nie ujawnił także w ocenianym dokumencie jakichkolwiek sprzeczności. Zatem należało stwierdzić, iż opinia ta spełnia wszystkie wymogi kreowane przez art. 201 k.p.k. i w tym procesie brak było	

	podstaw do zasięgnięcia opinii innych biegłych bądź zażądaniu wydania przez B. L. opinii uzupełniającej. Dlatego też okoliczności wymagającej wiedzy specjalnej z zakresu medycyny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie opinii biegłego B. L..	
Akt notarialne, zawiadomienie o zmianach w rejestrze gruntów i budynków	Brak było jakichkolwiek podstaw do podważenia wiarygodności przedstawionego wraz z zawiadomieniem o popełnieniu przestępstwa aktu notarialnego czy dokumentów z rejestru gruntów i budynków. Przedmiotowe dokumenty są dokumentami urzędowymi. Ponadto żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ich autentyczności. Stąd też powyższe dokumenty posłużyły Sądowi do poczynienia ustaleń faktycznych odnoszących się do stanu prawnego nieruchomości zajmowanych wówczas przez rodzinę M. i S..	
Dokumentacja fotograficzna	Sąd uznał za wiarygodny dowód z dokumentacji fotograficznej miejsca zdarzenia. Dowód ten ma charakter rzeczowy, a oskarżyciel posiłkowy w żadnym stopniu nie kwestionował, iż owe fotografie dokumentują wygląd schodów prowadzących do zbiornika	

	wyrównawczego. Zatem dowód ten należało uznać za wiarygodny i przydatny dla tego postępowania w zakresie jakim przedstawia on charakter i wygląd miejsca zdarzenia.		
karta karna, notatka o podejrzanym, zaświadczenie Starosty (...)	Podobnie Sąd Rejonowy nie miał żadnych wątpliwości odnośnie wiarygodności i przydatności zebranych w tej sprawie dowodów z dokumentów w postaci danych o karalności oskarżonego, zaświadczenia Starosty (...) czy notatki o podejrzanym. Przedmiotowe dokumenty zostały sporządzone we właściwej formie przez osoby do tego upoważnione, a ich treść w żaden sposób nie była kwestionowana przez strony tego procesu.		
<i>o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	Wyjaśnienia oskarżonego E. S. (1)	E. S. (1) będąc słuchanym w charakterze podejrzanego nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu, jednocześnie składając	

wyjaśnienia w tym zakresie. Mianowicie oskarżony przyznał, iż do spornego zdarzenia doszło na gruncie sprzątanego pomieszczenia, w którym znajdował się zbiornik wyrównawczy. Oskarżony oświadczył, iż W. M. obudził go, ażeby ten posprzątał rzeczony pomieszczenie. Następnie E. S. (1) oświadczył, iż udał się do ubikacji i widział jak w tym pomieszczeniu stoi oskarżyciel posiłkowy. W dalszym ciągu oskarżony miał przystąpić do wynoszenia rzeczy. Jednocześnie gdy oskarżony miał schodzić ze schodów z szufladą i był na pierwszym ze schodów, W. M. miał się sam przewrócić i spaść ze schodów. Nadto oskarżony kategorycznie zaprzeczył jakoby miał on stosować wobec swojego wujka jakąkolwiek przemoc fizyczną, czy też groźby. W dalszej części wyjaśnień oskarżony podał, iż w jego opinii przedmiotowy upadek był zamierzony. Natomiast w postępowaniu jurysdykcyjnym E. S. (1) pomimo trzykrotnych zawiadomień nie stawiał się na rozprawę główną. Jednocześnie w toku całego procesu był reprezentowany przez obrońcę z wyboru, który nie wnosił o odroczenie rozprawy, z uwagi na nieobecność oskarżonego. Także na ostatniej rozprawie obrońca oskarżonego na wyraźne

pytanie przewodniczącego wskazał, iż nie domaga się bezpośredniego przesłuchania klienta. Przystępując do oceny przedmiotowych wyjaśnień należy zwrócić uwagę, iż strony tego procesu są niezwykle silnie skonfliktowane na gruncie spraw majątkowych. Powyższa okoliczność nakazuje szczególną rozwagę przy ocenie złożonych przez nich depozycji procesowych. Niemniej jednak Sąd Rejonowy ocenił, iż wyjaśnienia oskarżonego jawą się jako niewiarygodne i poczynione jedynie w celu osiągnięcia partykularnej korzyści. Dokonując przedmiotowej oceny Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż relacja E. S. (1) pozostaje w całkowitej sprzeczności z oświadczeniami wiedzy W. M., A. M. (2) oraz B. M., które to zeznania zostały uznane za wiarygodne. Jako istotne jawią się przede wszystkim rozbieżności z danymi przedstawionymi przez oskarżyciela posiłkowego i jego syna, albowiem to oni mieli być bezpośrednimi świadkami tego wydarzenia, a wiedza B. M. odnośnie inkryminowanego zdarzenia pochodzi z przekazanej przez tych świadków relacji. Nadto co doniosłe depozycje złożone przez oskarżonego pozostają także sprzeczne z zasadami doświadczenia

życiowego. Wątpliwe jest bowiem aby dorosły mężczyzna w sile wieku bez powodu (nie będąc w stanie upojenia alkoholowego) upadł ze schodów, zwłaszcza w sytuacji kiedy oskarżony wskazał, iż W. M. stał przy rzeczonym pomieszczeniu, nie pozostając w polu bezpośredniego oddziaływania innej osoby. Jednocześnie wątpliwe jest, aby oskarżony tak jak przedstawił bez słowa sprzeciwu począł realizować prośby skonfliktowanego z nim oskarżyciela posiłkowego i powyższa czynność pozbawiona miała być jakichkolwiek utarczek słownych. Co jeszcze istotniejsze Sąd Rejonowy zwraca uwagę, iż depozycje E. S. (1) nie pozostają sprzeczne tylko i wyłącznie z zeznaniami rodziny pokrzywdzonego. Należy bowiem zaznaczyć, iż jego oświadczenia wiedzy różnią się zasadniczo także od informacji przedstawionych przez jego matkę Z. S.. Wskazując na te sprzeczności warto zwrócić uwagę, iż E. S. (1) wyjaśnił, iż upadek W. M. miał nastąpić w momencie gdy znajdował się on na dole schodów. W tym zakresie należy zauważyć, iż Z. S. w toku dochodzenia (podczas niektórych relacji, albowiem w tej kwestii

prezentowała labilną postawę) stwierdziła, iż kiedy W. M. leżał na ziemi to E. S. (1) miał wówczas znajdować się w pomieszczeniu ze zbiornikiem wyrównawczym. Nadto Z. S. podała, iż jej uwagę przykuły odgłosy awantury, o której to kłótni w żadnym miejscu nie powiedział oskarżony. Dalej warto zwrócić uwagę na sprzeczność oświadczeń matki i syna w zakresie podania osoby, która miała obudzić E. S. (1), oskarżony podawał, iż zrobić to miał oskarżyciel posiłkowy, natomiast jego matka wskazała, iż to ona obudziła syna. Co więcej Z. S. miała przekazać, iż z relacji syna dowiedziała się, iż to oskarżyciel posiłkowy miał go szarpać tj. miało dojść między nimi do kontaktu fizycznego, czemu zaprzeczył E. S. (1). Dodatkowo Sąd Rejonowy zwraca uwagę na nieścisłość odnośnie godziny zdarzenia albowiem oskarżony podał, iż zdarzenie miało miejsce po godzinie 7 rano, podczas gdy reszta świadków wskazywała godzinę 10. Zatem biorąc pod uwagę powyższe kwestie Sąd Rejonowy uznał wyjaśnienia oskarżonego E. S. (1) za niewiarygodne. Jeszcze raz stwierdzić należy, iż są one rażące sprzeczne z zeznaniami pokrzywdzonego i jego rodziny, a nadto

		pozostają w pewnej sprzeczności z relacją jego matki (również zresztą uznaną za nieprzydatną dla odtworzenia stanu faktycznego w tej sprawie).
Zeznania świadek Z. S.	Sąd Rejonowy uznał także za niewiarygodne zeznania świadka Z. S.. Odnosząc się do powyższych oświadczeń wiedzy należy stwierdzić, iż świadek ta jest matką oskarżonego, a zatem posiada pewien interes w przedstawieniu określonej wersji wydarzeń. Nadto sama świadek nie ukrywa, iż jest skonfliktowana z oskarżycielem posiłkowym. Niemniej jednak to nie owe stwierdzenia leżały u podstaw odmowy uznania przydatności tych depozycji, lecz ich niespójny charakter oraz sprzeczność z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w niniejszej sprawie. W pierwszej kolejności należało zważyć, iż Z. S. będąc w toku dochodzenia jak i rozprawy głównej wyraźnie nie potrafiła wskazać czy była ona bezpośrednim świadkiem tego zdarzenia. Raz wskazywała, iż widziała ona moment upadku, podczas gdy w innym miejscu podała, iż spostrzegła ona dopiero leżącego W. M.. Szczególnie labilne w tym zakresie należy uznać oświadczenia wiedzy Z.	

S. złożone w trakcie rozprawy sądowej. Kolejną istotną kwestią była problematyka obecności w domu w inkryminowanym czasie A. M. (2). Mianowicie w toku postępowania jurysdykcyjnego matka oskarżonego zaprzeczyła jakoby świadek ten miał być w chwili zdarzenia w rzeczonym lokalu. Oczywiście jej zeznania są w tym zakresie sprzeczne z oświadczeniami oskarżyciela posiłkowego czy jego syna. Jednak co szczególnie istotne należało zważyć, iż N. S. zeznając w postępowaniu przygotowawczym nie negowała obecności syna pokrzywdzonego. Przeciwnie wskazała, iż według relacji jej matki miał on wbiec wraz z ojcem na krótko po upadku na piętro S. z pretensjami. Nadto świadek N. S. miała podać, iż jej matka przekazała jej, że była bezpośrednim świadkiem tego zdarzenia. Co więcej należy podkreślić, iż obecność syna oskarżyciela posiłkowego na miejscu zdarzenia, pojawiała się w zeznaniach pokrzywdzonego od samego początku postępowania. Nielogiczne i niezgodne z zasadami doświadczenia życiowego byłoby podanie przez oskarżyciela posiłkowego jako świadka osoby, której nie było wówczas w domu, zwłaszcza, że zeznania

te były złożone po zaledwie dwóch dniach od tego wydarzenia, co więcej idąc tym tropem rozumowania można by wskazać, iż równie dobrze oskarżyciel mógłby za bezpośredniego świadka zdarzenia podać własną żonę, czego nie uczynił, a B. M. sama wskazała, iż jej wiedza jest wynikiem relacji przekazanych jej przez męża i syna. Nadto należało zwrócić uwagę, iż Z. S. zeznając podczas rozprawy jurysdykcyjnej była bardzo zdenerwowana i nie potrafiła w przekonujący sposób odpowiedzieć na pytania Sądu o miejsce, w którym miała oglądać upadek jej brata, czy też działań oskarżonego podjętych po upadku oskarżyciela posiłkowego. Przy ocenie wiarygodności zeznań Z. S. Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż zeznania świadków W., B. i A. M. (2) pozostawały wobec siebie spójne zarówno wewnętrznie jak i zewnętrznie, czego nie można powiedzieć o zeznaniach świadka Z. S. i wyjaśnię E. S. (1)

Zeznania świadka G. K.

Natomiast jako całkowicie nieprzydatne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy należało ocenić zeznania świadka G. K., który nawet po odczytaniu sporządzonego przez niego zapisku nie był w stanie podać jakichkolwiek danych

	odnośnie przeprowadzonego przez niego rozpytania i interwencji.		
1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
E. S. (1) został oskarżony o to, że w dniu 8 listopada 2017 w miejscowości W. rejonu (...) w celu zmuszenia W. M. do odstąpienia od naprawy naczynia zbiorczego do centralnego ogrzewania stosował wobec niego groźby pozbawienia życia i zdrowia oraz przemoc polegającą na pochwyceniu go rękami za szyję i popchnięciu na ścianę, a następnie wypchnięciu na klatkę schodową na skutek czego pokrzywdzony stracił równowagę i spadł ze schodów doznając obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy i stłuczenia policzka lewego, które naruszyły czynności narządów jego ciała na okres nie przekraczający siedem			

dni, a więc takie o jakich mowa w art. 157 § 2 k.k. tj. o przestępstwo z art. 191 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Zgodnie z treścią art. 191 § 1 k.k. rzeczony występku dopuszcza się ten kto stosuje przemoc wobec osoby lub groźbę bezprawną w celu zmuszenia innej osoby do określonego działania, zaniechania lub znoszenia. Przechodząc do skrótowej analizy tego przepisu należy zaznaczyć, iż przedmiotowy czyn zabroniony należy określić jako typ powszechny, z działania. Jednocześnie nie ulega wątpliwości, iż dla zrealizowania znamion tego czynu nie jest konieczne, aby sprawca zrealizował swój cel tj. zmusił pokrzywdzonego do określonego działania, zaniechania lub znoszenia. Tym samym z fazą dokonania mamy do czynienia już w sytuacji, gdy sprawca w ściśle oznaczonym celu wyartykułował groźbę bezprawną lub zastosował przemoc. Odnosząc się do pojęcia przemocy należy stwierdzić, iż jako desygnat tego rzeczownika należy określić zachowanie polegające na stosowaniu siły fizycznej mającej na celu oddziaływanie na wolę pokrzywdzonego. Przedmiotowa siła fizyczna ma stanowić właśnie sposób do

przełamania woli osoby, będącej przedmiotem zamachu sprawcy. Sąd Rejonowy jednocześnie zwraca uwagę, iż w przypadku typu z § 1 tego przepisu przemoc musi być stosowana wobec osoby, tym samym nie spełniać będą owego znamiona używanie siły fizycznej wobec rzeczy w celu przełamania woli pokrzywdzonego. Natomiast pojęcie groźby bezprawnej posiada swoją definicję legalną, która jest podana w art. 115 § 12 k.k. i tak według tego przepisu groźbą bezprawną jest zarówno groźba, o której mowa w art. 190, jak i groźba spowodowania postępowania karnego lub innego postępowania, w którym może zostać nałożona administracyjna kara pieniężna, jak również rozgłoszenia wiadomości uwłaczającej czci zagrożonego lub jego osoby najbliższej; nie stanowi groźby zapowiedź spowodowania postępowania karnego lub innego postępowania, w którym może zostać nałożona administracyjna kara pieniężna, jeżeli ma ona jedynie na celu ochronę prawa naruszonego przestępstwem lub zachowaniem zagrożonym administracyjną karą pieniężną. W orzecznictwie zachodzi istotna kontrowersja czy znamieniem przestępstwa znęcania jest wystąpienie

skutku, o którym mowa w art. 190 § 1 k.k. Niemniej jednak owa rozbieżność jest irrelevantna dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Co szczególnie istotne należy stwierdzić, iż wobec posłużenia się przez ustawodawcę określeniem „w celu zmuszenia” nie budzi żadnej wątpliwości, iż czyn zabroniony określony w art. 191 § 1 k.k. może być popełnione tylko w ściśle określonym zamiarze kierunkowym.

Natomiast zgodnie z treścią art. 157 § 2 k.k. na gruncie tego przepisu penalizowane jest powodowanie naruszenie czynności narządów ciała pokrzywdzonego lub rozstroju zdrowia na okres trwający nie dłużej niż 7 dni. W przedmiotowym kontekście należy zwrócić uwagę, iż przedmiotowy występki jest typem powszechnym, materialnym. Odnośnie samego znamienia czasownikowego należy podkreślić, iż słowo powodować jest najpojemniejszym określeniem skutkowości. Przez co należy stwierdzić, iż każde zachowanie będące zdolne do obiektywnego przypisania skutku, mieści się w zakresie znaczeniowym słowa powodować. Natomiast odnośnie pozostałych znamion tego czynu należy

wskazać, iż naruszenia czynności narządów ciała w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego muszą powodować osłabienie funkcjonowania danego narządu. Nie stanowi zatem przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. spowodowanie obrażeń, które to w żaden sposób nie wpływają na funkcjonowanie pokrzywdzonego. Tego typu oddziaływanie penalizowane być może jedynie na gruncie art. 217 k.k. Nie budzi natomiast żadnych wątpliwości, iż omawianego występku można dopuścić się w obydwu formach zamiaru.

Przenosząc powyższe stwierdzenia na grunt niniejszej sprawy Sąd Rejonowy stwierdził, iż E. S. (1) swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu występku. Przede wszystkim należy stwierdzić, iż szarpanie i popychanie W. M. stanowiło desygnat użycia przemocy wobec osoby. Jednocześnie Sąd Rejonowy nie miał żadnych wątpliwości, iż owo oddziaływanie było powzięte w jednoznacznym celu spowodowania opuszczenia przez oskarżyciela posiłkowego pomieszczenia, gdzie znajdował się zbiornik wyrównawczy. Sąd jednocześnie zauważył, iż następnie formułowane groźby pozbawienia życia

popelnione były w ściśle określonym celu zmuszenia W. M. do zaniechania ponownych wizyt na piętrze zajmowanym przez rodzinę S.. Ponadto Sąd zwrócił uwagę, iż groźba pozbawienia życia w sposób oczywisty spełnia wymogi statuowane przez art. 190 § 1 k.k. Tym samym była to groźba bezprawna. Co więcej w realiach ustalonego stanu faktycznego, zważywszy na cały przebieg zdarzenia jak i istniejący silny konflikt rodzinny Sąd zważył, że tego rodzaju oddziaływanie poprzedzone zresztą użyciem przemocy wywołało w pokrzywdzonym stan obiektywnie uzasadnionej obawy jej spełnienia. Natomiast odnosząc się do obrażeń W. M. to nie ulega żadnej wątpliwości w świetle opinii biegłego chirurga, iż rzucone stłuczenia stanowiły naruszenia czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres nie przekraczający 7 dni. Jednocześnie Sąd Rejonowy zważył, iż E. S. (1) decydując się na stosowanie wobec W. M. przemocy polegającej na odpychaniu i szarpaniu w bezpośrednim sąsiedztwie stromych schodów musiał mieć świadomość możliwości spowodowania u pokrzywdzonego wskazanych obrażeń. Co

więcej E. S. (1) swoim zachowaniem w żaden sposób nie zmanifestował braku chęci spowodowania takiego stanu rzeczy. Za tego rodzaju stanowiskiem świadczy zresztą jego postawa już po upadku oskarżyciela posiłkowego, kiedy to oskarżony w dalszym ciągu stosował bezprawne oddziaływanie na pokrzywdzonego, nie starając w żaden sposób udzielić mu jakiegokolwiek pomocy. Dlatego też Sąd Rejonowy stwierdził, iż E. S. (1) stosował przemoc w celu zmuszenia pokrzywdzonego do upuszczenia części lokalu mieszkalnego zajmowanego przez rodzinę oskarżonego, którym to zachowaniem oskarżony jednocześnie spowodował u pokrzywdzonego obrażenia, o których mowa w art. 157 § 2 k.k. na co się godził, a następnie w celu zmuszenia oskarżyciela posiłkowego do zaniechania dalszych wizyt w tej części domu stosował wobec W. M. groźbę bezprawną. E. Sąd Rejonowy ocenił, iż zachowanie oskarżonego realizowało znamiona przedmiotowe i podmiotowe występku z art. 191 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Nadto w ocenie Sądu Rejonowego tego rodzaju zachowanie stanowiło jeden czyn zabroniony. Na powyższe wskazuje

tożsamość miejsca, czasu zdarzenia. Brak jest również danych wskazujących na rozbieżność zamiaru oskarżonego. Jednocześnie zwrócić należy uwagę na dynamiczny charakter całego zajścia.

Powyższe stwierdzenie aktualizuje konieczność oceny kolejnego elementu struktury przestępstwa tj. stopnia społecznej szkodliwości. Rozpatrując tę problematykę należy stwierdzić, iż ustawodawca w art. 115 § 2 k.k. zawarł zamknięty katalog kwantyfikatorów stopnia społecznej szkodliwości. Zgodnie z tym przepisem Sąd oceniając stopień społecznej szkodliwości danego czynu jest zobowiązany wziąć pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. W ocenie Sądu Rejonowego czyn oskarżonego cechowała niewielka społeczna szkodliwość, aczkolwiek przekraczająca próg znikomości. W tym zakresie należy zwrócić uwagę, iż E. S. (1)

użył przemocy wobec osoby starszej, która w żaden sposób go nie prowokowała. Nadto owa przemoc była wzmacniana poprzez użycie groźby bezprawnej. W ocenie Sądu Rejonowego użycie w jednym czynie dwóch alternatywnych przeciw czynności wykonawczych z art. 191 § 1 k.k. zwiększa stopień społecznej szkodliwości. Natomiast w realiach tego postępowania stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego E. S. (1) był redukowany poprzez niewielkie nawet w zakresie desygnatów art. 157 § 2 k.k. obrażenia ciała. Również groźby kierowane wobec oskarżyciela posiłkowego nie mogą zostać uznane za wyjątkowo drastyczne, czy wywołujące w pokrzywdzonym stan wyjątkowej obawy. Sąd Rejonowy zwrócił także uwagę na okoliczności czynu tj. jego dynamiczny charakter oraz zwięzłość czasową. Stąd też Sąd Rejonowy uznał, iż zachowanie oskarżonego było karygodne, co pozwalało uznać ten czyn za spełniający wymogi art. 1 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy stwierdził także, iż czyn oskarżonego był również czynem zawinionym w świetle normatywnej teorii winy statuowanej w art. 1 § 3 k.k. W tym zakresie warto zwrócić

uwagę, iż oskarżony w chwili czynu był osobą dorosłą, o ukształtowanej osobowości. Niewątpliwie E. S. (1) jako taka osoba w pełni zdawał sobie sprawę z charakteru dobra prawnego jakim jest wolność i zdrowia i konsekwencji związanym z naruszeniem wyżej omawianych norm sankcjonowanych.

Dodatkowo brak jest jakichkolwiek wątpliwości, ażeby E. S. (1) w chwili czynu miał choćby ograniczoną zdolność rozpoznania jego znaczenia czy pokierowania swoim postępowaniem. Co więcej analiza akt sprawy pozwala stwierdzić, iż oskarżony w czasie inkryminowanego działania nie działał w warunkach stanu wyższej konieczności czy innej anormalnej sytuacji motywacyjnej. Jego zachowania nie może ekskulpować także silny konflikt rodzinny z W. M.. Dlatego też należało stwierdzić, iż oskarżonemu można postawić prawnie relevantny zarzut braku posłuchu dla normy sankcjonowanej, co pozwoliło skompletować pełną strukturę przestępstwa określoną w art. 1 k.k.

Mając na uwadze powyższą argumentację Sąd Rejonowy w punkcie I wyroku uznał E. S.

(1) za winnego tego, że 8 listopada 2017 roku w W. działając w celu zmuszenia W. M. do opuszczenia części lokalu mieszkalnego zajmowanej przez oskarżonego i jego rodzinę stosował wobec niego przemoc w postaci szarpania i popchnięcia przez co spowodował on upadek pokrzywdzonego, na skutek którego W. M. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy i policzka lewego, które naruszyły czynności narządów jego ciała na okres nie przekraczający siedem dni, a więc takich o jakich jest mowa w art. 157 § 2 k.k., a następnie w tym samym celu groził pokrzywdzonemu pozbawieniem życia tj. występku z art. 191 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach			

warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
E. S. (1)	I	100 stawek grzywny	Zgodnie z treścią art. 11 § 3 k.k. w przypadku gdy jeden czyn wyczerpuje znamiona kilku przepisów, kara wymierzona jest na podstawie przepisu przewidującego surowszą odpowiedzialność karną. Porównanie art. 191 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w sposób jednoznacznie wskazuje, iż to art. 191 § 1 k.k. winien być podstawą reakcji penalnej

w tym postępowaniu. Przepięstwo zmuszania zagrozone jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Jednocześnie z uwagi na fakt, iż w chwili czynu obowiązywał art. 37 a k.k. o nieco innym brzmieniu, należało stwierdzić, iż na mocy tego przepisu ustawowe zagrożenie za tego rodzaju występki rozszerzone było na grzywnę i karę ograniczenia wolności. Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż na mocy dyrektywy zawartej w art. 58 k.k. w przypadku tego rodzaju zagrożenia karnego karę pozbawienia wolności można wymierzyć tylko i wyłącznie w sytuacji, gdy kara o charakterze nieizolacyjnym nie mogłaby spełnić dyrektyw sądowego wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. Zgodnie z tym przepisem sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Jednocześnie wymierzając karę, sąd uwzględnia w

szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Biorąc pod uwagę powyższe względy należało ocenić, iż stopień społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu nie kreował konieczności wymierzenia E. S. (1) kary pozbawienia wolności. Co prawda Sąd zważył, iż oskarżony był w chwili czynu już osobą karaną, niemniej jednak przedmiotowe przestępstwo zostało popełnione znacznie wcześniej i pozostawało bez związku z przypisanym E. S. (1) zachowaniem. Co więcej Sąd musiał zwrócić uwagę, iż zachowanie oskarżonego nie było popełnione z premedytacją, a na

skutek zaognienia silnego konfliktu rodzinnego na tle majątkowym. Należało zwrócić uwagę także na dynamiczny charakter inkryminowanego zdarzenia, gdzie oskarżony w sposób zawiniony stracił kontrolę nad swoim zachowaniem. Nie bez znaczenia pozostawał też fakt zachowania E. S. (1) po popełnieniu czynu. Co prawda oskarżony nie przyznał się do zarzucanego czynu i tym samym nie wyraził skruchy – co jednak nie może stanowić okoliczności obciążającej, jednakże od tego czasu pomimo upływu ponad 3 lat nie wszedł w ponowny konflikt z prawem. Nadto istotną okolicznością jest fakt, że rodzina S. wyprowadziła się już z domu oskarżyciela posiłkowego, co z pewnością było istotną determinantą owego konfliktu. Tym samym w ocenie Sądu Rejonowego brak jest w przedmiotowej sprawie konieczności zastosowania wobec oskarżonego najsurowszego rodzaju kary jakim jest kara pozbawienia wolności. E. do wyboru pozostawały kara ograniczenia wolności lub grzywna. Sąd Rejonowy pomimo preferowania kary ograniczenia wolności w postaci obowiązku wykonywania nieodpłatnej,

kontrolowanej pracy na cele społeczne, stwierdził, iż w realiach tej konkretnej sprawy przeciwko zastosowaniu tego rodzaju oddziaływania sprzeciwia się treść art. 58 § 2a k.k. W tym kontekście należało zwrócić uwagę, iż E. S. (1) na stałe mieszka na terenie Wielkiej Brytanii, gdzie pracuje zarobkowo. Jego wizyty w Polsce są bardzo rzadkie, przez co brak byłoby możliwości wykonania tej kary w powyższej postaci. Natomiast wykonanie potrącenia, o którym mowa w art. 34 § 1a pkt 2 k.k. także mogłoby być bardzo utrudnione.

Tym samym Sąd Rejonowy uznał, iż do okoliczności niniejszej sprawy i osoby oskarżonego najbardziej będzie przystawać wymiar grzywny. W tym miejscu należy jedynie krótko przypomnieć, iż przy wymierzeniu grzywny stopień społecznej szkodliwości i wina sprawcy winna mieć odzwierciedlenie w wymiarze stawek dziennych, które w tej sprawie można było ukształtować od 10 do 540. Natomiast sama sytuacja majątkowa E. S. (1) winna znaleźć swój refleks w określeniu wysokości stawki dziennej, a ustawa przewiduje jej wysokość w przedziale od 10 złotych do 2000 złotych.

Sąd Rejonowy w punkcie I wyroku wymierzył oskarżonemu E. S. (1) 100 stawek dziennych grzywny. Przedmiotowa wysokość kary stanowiła zaledwie 18,5 % ustawowego zagrożenia. W ocenie Sądu tak niskie określenie wymiaru stawek dziennych grzywny było podyktowane stosunkowo niskim stopniem społecznej szkodliwości tego zachowania. Należało zważyć bowiem, iż na skutek tego zachowania obrażenia pokrzywdzonego w niewielkim stopniu naruszały jego czynności narządów ciała i wręcz były zbliżone do skutków naruszenia nietykalności cielesnej. Co więcej zebrany w tej sprawie materiał dowodowy wskazał, iż oskarżony działał w zakresie wyrządzonego skutku z zamiarem wynikowym. Sąd Rejonowy stwierdził, iż znacznie większy stopień karygodności wiąże się nie z samym uszkodzeniem ciała pokrzywdzonego, lecz faktem zmuszania za pomocą przemocy i gróźb bezprawnych oskarżyciela posiłkowego do opuszczenia mieszkania, którego to przecież W. M. był współwłaścicielem i miał prawo nie nieskrępowanego poruszania się po całości lokalu. Nie uszło też

uwadze Sądu, iż E. S. (1) przedmiotowe oddziaływania zastosował wobec osoby od siebie znacznie starszej i będącej członkiem jego rodziny, co zwiększa stopień jego społecznej szkodliwości. Jednocześnie nie można było stracić z pola widzenia faktu, iż od inkryminowanego zdarzenia upłynęło już stosunkowo dużo czasu, kiedy to między stronami tego procesu nie doszło do podobnych zachowań. W związku z powyższym Sąd Rejonowy mając na względzie stosunkowo niewielki stopień społecznej szkodliwości tego czynu, jak i fakt wygaszenia przedmiotowego konfliktu wymierzył E. S. (1) 100 stawek dziennych grzywny. W ocenie Sądu taki wymiar kary nie przeciwstawia się realizacji funkcji retrybtywnej prawa karnego czy też potrzebie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Jednocześnie ów wymiar kary gwarantuje, iż oskarżony zrozumie naganność swojego postępowania i konieczność ponoszenia nieuchronnych konsekwencji związanych z naruszeniem normy sankcjonowanej. Natomiast określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych Sąd Rejonowy

			miał na względzie fakt uzyskiwania przez oskarżonego zarobków. w sposób istotny przekraczających średnią krajową oraz fakt, iż w chwili obecnej oprócz siebie ma na utrzymaniu zaledwie jedną osobą. Niemniej należało mieć też na uwadze, iż oskarżony żyje i pracuje w Wielkiej Brytanii, gdzie koszty życia są niewątpliwie wyższe, stąd też nie było konieczność określenia wysokości stawki dziennej na kwotę wyższą. Łączna wysokość grzywny tj. 2000 złotych, będzie w ocenie Sądu Rejonowego odczuwalną karą dla E. S. (1), pozwalającą zrozumieć naganność ingerowania w wolność osobistą innych osób.
E. S. (1)	II	środek kompensacyjny	Sąd Rejonowy w punkcie II wyroku orzekł wobec oskarżonego środek kompensacyjny w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, iż obowiązek zawarcia tego wyrzeczenia w uzasadnieniu wyroku, wynikał implicite z treści pisma przewodniego Prokuratora Rejonowego. W treści tego dokumentu zawarto bowiem stwierdzenie, iż prokurator składa oświadczenie, o którym mowa w art. 49 k.p.k. E. w przypadku zaistnienia jakiegokolwiek krzywdy ze

strony pokrzywdzonego, na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd wobec tego oświadczenia był zobowiązany do zawarcia w treści wyroku orzeczenia w przedmiocie środka kompensacyjnego. Tym samym oświadczenie oskarżyciela posiłkowego W. M. odnośnie braku chęci zawarcia takiego orzeczenia mogło stanowić jedynie okoliczność zmniejszającą wysokość przyznanego świadczenia. W następnej kolejności Sąd Rejonowy zważył, iż podstawą materialno prawną przyznania zadośćuczynienia był zarówno art. 445 § 1 k.c. – odnośnie doznanych przez pokrzywdzonego obrażeń ciała, oraz art. 23 § 1 k.c. w zw. z art. 448 § 1 k.c. odnośnie naruszonego dobra osobistego w postaci czci wewnętrznej i wolności osobistej naruszonych przez werbalne oddziaływanie E. S. (1). Odnosząc się do zasady odpowiedzialności, Sąd Rejonowy nie miał wątpliwości, iż to właśnie zachowanie oskarżonego pozostawało w związku przyczynowym skutkowym z obrażeniami doznanymi przez W. M.. Nadto poczynione wyżej ustalenia wskazały jednoznacznie, iż E. S. (1) działał w warunkach winy umyślnej (traktowanej w tym miejscu zgodnie z orzecznictwem sądów cywilnych). Podobnie oczywistym było, że

stosowane przez oskarżonego groźby naruszyły istotne dobro osobiste W. M., za jakie należy uznać jego wolność osobistą, w tym wolność przemieszczania się. Natomiast określając wysokość przyznanego zadośćuczynienia Sąd Rejonowy wziął pod uwagę całokształt okoliczności niniejszej sprawy tj. fakt, iż rodziny oskarżonego i oskarżyciela posiłkowe są silnie skonfliktowane na tle majątkowym, a także stwierdzenia, iż przypisane oskarżonemu przestępstwo stanowiło jedno z wielu odśłon tego sporu. W przeszłości bowiem obydwie rodziny podejmowały wobec siebie działania kończące się interwencjami policji. Nie pozostawione bez znaczenia było też oświadczenie W. M. podczas pierwszej rozprawy głównej, kiedy to oskarżony w sposób jednoznaczny wskazał, iż nie żąda on zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Jednocześnie Sąd zwrócił uwagę, iż poniesiony przez pokrzywdzonego uszczerbek na zdrowiu nie był znaczny i nie niósł ze sobą szczególnego cierpienia pokrzywdzonego. Owe obrażenia ciała nie dezawuowały też zdolności oskarżonego do pracy zarobkowej. Nie można przeceniać też skutków przedmiotowych gróźb

		bezprawnych, z uwagi na toczący się między stronami długoletni konflikt, w którym także rodzina oskarżyciela posiłkowego pełniła aktywną rolę. Stąd też aby uczynić zadość żądaniu Prokuratury Rejonowej w Nowym Sączu Sąd Rejonowy zobligowany był do orzeczenia wobec oskarżonego E. S. (1) środka kompensacyjnego w postaci zadośćuczynieniu za doznaną krzywdę. Przyznana przez Sąd Rejonowy kwota jest adekwatna do wysokości powstałej krzywdy, przy uwzględnieniu oświadczenia procesowego W. M., które nie mogło pozostawać bez wpływu na określenie wysokości zasądanego świadczenia.
E. S. (1)	III	Z uwagi na kategoryczną dyspozycje art. 63 § 1 k.k. Sąd Rejonowy w punkcie III wyroku na poczet grzywny wymierzonej oskarżonemu E. S. (1) w punkcie I wyroku zaliczył okres jego zatrzymania w okresie od 7 maja 2020 roku, godzina 15:50 do 8 maja 2020 roku, godzina 13:30. Jednocześnie należy zaznaczyć, iż okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego nie przekroczył 24 godzin. Zatem zaliczenie tego okresu spowoduje

			pomniejszenie wymierzonej wyżej grzywny o dwie stawki dienne.
1.Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
1.inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
Z uwagi na stwierdzenie, iż wobec zmiany art. 37 a k.k. stan prawny w chwili czynu był dla oskarżonego względniejszy. Sąd Rejonowy każde orzeczenie o charakterze materialno prawnym, zawarte w niniejszym wyroku, opatrzył wskazaniem, iż orzekał na podstawie jednego stanu prawnego tj. zgodnie z treścią art. 4 § 1 k.k.			

1.Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
IV	Rozliczając koszty przedmiotowego procesu należało mieć na względzie kreowaną przez art. 627 k.p.k., zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Według tej zasady w przypadku skazania to oskarżony jest podmiotem zobowiązanym do poniesienia kosztów procesu, w tym kosztów sądowych. Jednocześnie Sąd Rejonowy dostrzegł, iż w niniejszej sprawie nie zaktualizowały się przesłanki określone w art. 624 § 1 k.p.k., pozwalające odstąpić od zasady odpowiedzialności za wynik procesu z uwagi na warunki materialne oskarżonego czy względy słuszności. W ocenie Sądu wskazane przez E. S. (1) dochody, oscylujące w wysokości 7500 złotych miesięcznie, w połączeniu z jego warunkami osobistymi tj. faktem, iż oskarżony posiada na utrzymaniu tylko jedno dziecko nie pozwala stwierdzić, że poniesienie przez oskarżonego tych niewielkich przecież kosztów spowodowałoby nieakceptowalne konsekwencje. Dodatkowo Sąd zważył, iż przestępstwo, którego oskarżony się dopuścił	

było umyślne i brak jest okoliczności wskazujących na zaistnienie przesłanek natury słusnościowej nakazujących odstąpienie od zasady z art. 627 k.p.k. Natomiast sama wysokość przedmiotowych kosztów wynikała wprost z wymierzonej oskarżonemu kary (10 % od kwoty 2000 złotych tj. 200 złotych) oraz wydatków poniesionych przez Skarb Państwa (ryczałty za doręczenia i pobór karty karnej – sąd policzył kartę karną oddzielnie do każdego stadium procesu – zważając, iż E. S. (1) nie przyczynił się w żaden sposób do poboru dodatkowych kart karnych).

1.Podpis